

ת"פ 59482/11/19 - : מדינת ישראל נגד : שמעון לוי,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 59482-11-19 מדינת ישראל נ' לוי

כב' הש' שלומי בן יצחק

המאשימה: מדינת ישראל

- נגד -

הנאשם: שמעון לוי,

גזר דין

רקע ותמצית השתלשלות ההליך

1. ביום 23.2.2022 הורשע הנאשם, לאחר שמיעת ראיות, בעבירת תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק; חוק העונשין). הנאשם זוכה מעבירת האיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

2. עובדות המקרה פורטו בהרחבה בהכרעת הדין.

בתמצית ייאמר, כי הנאשם והמתלונן, יליד ספטמבר 1946, כבן 72 שנה בעת האירוע, הם שכנים מזה כשלושים שנה. ברקע כתב האישום טענות הנאשם לחזקה בחניית רכב המצויה בחצר הבניין המשותף; בעדותו לפני אישר הנאשם כי אותה חניה אינה רשומה על שמו.

ביום 30.7.2019 הבחין הנאשם כי י', חתנו של המתלונן, חנה בחניה האמורה לעיל, החל לצעוק, קילל את י', השליך עצמים לעבר אשת המתלונן ולעבר רכבו של י', ולאחר מכן ירד למטה. הנאשם תקף את המתלונן בכך שנגח בו במצחו, וגרם לו להמטומה.

3. כאמור בפסקה 77 בהכרעת הדין, הנאשם: "התנהל בצורה תוקפנית, ניבל פיו, והפגין אלימות מילולית

במהלך האירוע". עם זאת, על אף אמינות עדי התביעה, ובפרט - י', זוכה הנאשם מעבירת האיומים שיוחסה לו בנוגע לחילופי דברים בינו לבין המתלונן. ציינתי: "לאחר שקילה... לאור הזהירות בה יש לנקוט בבחינת אפשרות הרשעת אדם בפלילים...", יש לזכותו מעבירה זו "בהעדר מסוימות וקונקרטיות הנדרשות לשם הרשעה".

4. לבקשת הצדדים, נדחה מועד שמיעת טיעוניהם לעונש ליום 14.3.2022.

5. **בא-כח המאשימה** הפנה לערכים המוגנים שנפגעו: שמירה על גופו, בטחונו ושלווה-נפשו של אדם. כן הדגיש את זהות קורבן העבירה, אדם זקן כהגדרת החוק, את פערי הכוחות בינו לבין הנאשם, יליד שנת 1970, את עצמת התקיפה שגרמה לחבלה בפני המתלונן ואת הנזק שיכול היה להיגרם כתוצאה מביצוע העבירה, והכל ממניע של "מה בכך". לטענתו, מידת הפגיעה בערכים המגוונים היא בינונית.

6. על רקע זה, ולאור עברו הפלילי של הנאשם, עתרה המאשימה לקביעת מתחם הענישה הנע בין 5 ל-15 חודשי מאסר, למיקום הנאשם במרכז מתחם זה, וכן להשתת: "מאסר כמצוות המחוקק", בצד ענישה נלווית, ובפרט פיצוי למתלונן.

7. לטענת **בא-כח הנאשם** גילו של הקורבן הוא נסיבה נלווית, ואינו "עילת האירוע", שהיה "ספונטני"; הנאשם אף לא ניצל את פערי הגיל. עוד הדגישה כי המתלונן אדם בריא, וכי לא נגרם נזק של ממש, ודאי לא נזק ארוך טווח.

8. אשר לנסיבותיו של הנאשם, נטען כי מדובר באדם בן 52 שנה, שעברו הפלילי התיישן, ומצבו הרפואי אינו שפיר. בשל שבר ברגלו, נזקק הנאשם לטיפול פיזיותרפיה וסובל מכאבים. הנאשם מתגורר עם הוריו הקשישים, מסייע להם, וכעולה מעדות שכנתו, הגב' מ.מ, מסייע אף לסביבתו.

9. ההגנה עתרה לקביעת מתחם ענישה שנע בין מספר חודשי מאסר לבין 9 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, וטענה כי עונשו של הנאשם לא אמור לחרוג מחודשיים מאסר, בדרך זו.

10. **הנאשם**, בדבריו האחרונים ציין כי עוזר רבות להוריו המבוגרים: "אני הביטחון שלהם". ומסר, כי הוא עדיין סובל ממצב רגלו.

11. הדין נדחה לשם קבלת עמדת הממונה של עבודות השירות.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

12. על פי הוראות סעיף 40ג(א) לחוק, טרם גזירת העונש יש לקבוע, בגין כל אחד מהאירועים שבכתב

האישום, מתחם עונש הולם למעשה העבירה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בערך זה, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. בענייננו, מדובר באירוע אחד בלבד.

13. הערכים החברתיים שנפגעו נוגעים לצורך לוודא את שלמות הגוף, כבודו וביטחונו האישי של הפרט. עצמת הפגיעה מתחזקת כאשר המותקף הוא אדם זקן שבשל פגיעותו חשוף יותר לאלימות, ותוצאותיה של זו, על רקע מצבו הגופני, עלולות להיות חמורות יותר.

14. מפרוטוקול ישיבת ועדת חוקה חוק ומשפט במסגרתה נדונו הצעות החוק שהובילו להוספת סעיף 368 לחוק עולה, כי חברה סברו שיש להעביר מסר מחמיר ומרתיע שיוביל להגנה על ציבור שנתפס כ"טרף קל" (פרוטוקול דיון מס' 461 מיום י"ב באדר א' התשס"ח - 18.2.2008). את חשיבות הערך המוגן בעיני המחוקק ניתן לגזור מקביעתו כי התוקף אדם זקן וגורם לו חבלה ממשית או חמורה צפוי לעונש ממושך משמעותית מזה שיושת על מבצע עבירה דומה כלפי אדם שטרם מלאו לו 65 שנה. כך עולה גם מהוראות סעיף 368(ד) לחוק, לפיהן, בהיעדר טעמים מיוחדים, יש להשית על המורשע בעבירה זו, עונש מאסר, שלא יהיה, בהעדר טעמים מיוחדים שיירשמו, כולו על-תנאי.

15. פסיקת בית המשפט עמדה על חשיבות ההגנה על קשישים וחסרי ישע. בע"פ 2163/05 אלייב נ' מדינת ישראל (15.05.2005) נקבע: "... חברה שבה תחושת הביטחון האישי של בניה ובנותיה, ובמיוחד החלשים שבהם, כגון קשישים, מעורערת - זקוקה לשיקום ולחיזוק, כדי שתחושה ראויה תשוב על כנה. זו תפיסת החוק והסדר, law and order, שתושבי המדינה מצפים לה ומייחלים כי רשויות הממשל יתנו לה מענה ופתרונות. בית המשפט הוא אחת הכתובות ההכרחיות לציפיה זו. אין בידו ארנק של תקציבים לחיזוק הביטחון האישי, אך יש בידו חרב שבמקרים המתאימים עליו להניפה, היא חרב הענישה". ראו גם ע"פ 5213/06 וונדמו נ' מדינת ישראל (09.05.2007); ע"פ 7961/07 מדינת ישראל נ' שכטר (19.03.2008).

מדובר אמנם בנאשמים שהורשעו במעשים חמורים משמעותית יותר, אך הרציונל שבסיס קביעות אלו יפה אף לענייננו.

16. אשר למידת החומרה בפגיעה בערכים המוגנים: כטענת ההגנה, לא הוכח כי הנאשם פעל לנצל את השלכות גילו של המתלונן - אדם מתפקד "שאינו מסתייע באביזרים" ו-"מתנשא לגובה" לעצם התקיפה או העצמת תוצאותיה. האירוע האלים אכן התרחש על רקע סכסוך מוקדם וטענה - בלתי מבוססת - של הנאשם לבעלות בחניה.

17. לדברים אלה משמעות בעת קביעת גבולות מתחם העונש ההולם, אך עם זאת, לא ניתן לקבל כי מדובר "בנסיבה נלווית", סרח-עודף נטול משמעות לתקיפת המתלונן על ידי הנאשם. המחוקק לא התנה חלות סעיף 368 לחוק בניצול מודע של חולשת המותקף או בבירור סוגיית מצבו הבריאותי. ונזכיר: הנאשם צעיר מהמתלונן בכ-24 שנה ובשעת האירוע גיל המתלונן היה גבוה בכמעט שמונה שנים מסף הגיל שנקבע לצורך הגדרת אדם זקן. ועוד - המתלונן סבל מכאבי ראש ומסחרחורת, כתוצאה מנגיחת הנאשם בראשו, מלבד שטף הדם שנראה בבירור על פניו.

18. באיזון מכלול הנתונים, וכטענת המאשימה, מידת הפגיעה היא בינונית.

19. נסיבות ביצוע העבירה נדונו בהרחבה בהכרעת הדין. סעיף 40ט(א) לחוק קובע כי על בית המשפט להתחשב בקביעת העונש ההולם, בנסיבות, מקלות ומחמירות כאחד, הקשורות בביצוע העבירה "ככל שסבר שהן משפיעות... על אשמו של הנאשם".

20. אכן, תקיפת המתלון לא תוכננה (סעיף 40ט(א)(1) לחוק). עם זאת, מדובר באירוע מתמשך ומתפתח, על רקע דרישת הנאשם כי איש לא יחנה במקום שלטענתו יועד אך-לו. התנהלותו התוקפנית של הנאשם כללה השמעת קללות, השלכת חפצים לעבר אשת המתלון ולעבר רכבו של החתן, עוד טרם ירד מטה, והתנהלות בריונית עד שלביו הסופיים של האירוע, שהסתיים בפרץ אלימות חמור.

21. הנאשם לא רק שלא אפשר ל-י' להוציא את רכבו מהחניה, אלא התעמת עם המתלון ופגע בו פיזית (סעיף 40ט(א)(4) לחוק). מדובר בנגיחה בראש, אלימות ישירה, גוף-אל-גוף, מכוונת מטרה (להבדיל, למשל, מחבלה כתוצאה מדחיפה או הדיפה לעבר משטח) שהסבה נזק ממשי, גם אם כזה שחלף לאחר תקופה קצרה. תוצאותיה אף עשויות היו להיות חמורות יותר מאלו שאכן התרחשו (סעיף 40ט(א)(3) לחוק) בהינתן העובדה כי ראש אדם הוא "אזור רגיש" (ע"פ 6294/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 126 (20.2.2014)).

22. להשלמת התמונה: בפסקה 13 להכרעת הדין ציינתי כי הרושם המתקבל הוא שהמתלון לא שיתף במלוא תוכן הדברים שאמר הוא עצמו לנאשם במהלך האירוע. במסגרת טיעוניה לעונש לא ציינה ההגנה עניין זה, ואף הנאשם, שהכחיש המיוחס לו, לא טען כי התנהלות המתלון היא שהובילה לכך שתקפו. יובהר, כי מתחילה ועד סוף, הנאשם הוא שהתנהל באלימות ובתוקפנות כלפי המתלון וסביבתו.

23. אשר למדיניות הענישה, המאשימה הציגה מספר החלטות לתמיכה בטענותיה.

רע"פ 3163/17 שבח נ' מדינת ישראל (19.6.2017): נדחתה בקשת רשות ערעור שהוגשה על פסק דינו של בית המשפט המחוזי (עפ"ג (ת"א) 28139-01-17 מדינת ישראל נ' שבח (19.4.2017)) במסגרתו נתקבל ערעור המדינה על קולת העונש. במקרה זה הורשע המערער, על יסוד הודאתו, בתקיפת המתלון, יליד 1946, על רקע סכסוך שבין האחרון לבין חברו של המערער, בכך שתקף אותו במכת אגרוף, נשך את אצבעו, בעט בו וגרם לו לחבלות בעינו, בקרסולו ובידו, שהצריכו טיפול רפואי בבית החולים. בבית המשפט השלום נקבע מתחם ענישה הנע בין מספר חודשים הניתנים לריצוי בדרך של עבודות שרות ועד ל-18 חודשי מאסר בפועל, והושת עונש מאסר בדרך של עבודות שירות, לתקופה של 6 חודשים. בית המשפט המחוזי הותיר בעינו את מתחם הענישה שנקבע אך מצא כי במסגרתו יש להשית על הנאשם עונש חמור יותר - 10 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון ציין כי מדובר בעונש נוטה לקולה ואי-מיצוי הדין עם המערער נגזר מהכלל לפיו ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב במלוא החומרה.

ת"פ (ראשל"צ) 33199-03-18 מדינת ישראל נ' ביסמוט (18.7.2019): הנאשמת הורשעה, לאחר שמיעת ראיות, בתקיפת אביה הקשיש, בן 88 שנה בעת האירוע. נקבע, כי מתחם העונש ההולם נע בין עשרה חודשי מאסר שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות (כך במקור, ש.ב.), לבין 24 חודשי מאסר בפועל והושת מאסר לתקופה של 12 חודשים, בצירוף ענישה נלווית.

יצוין, כי הנאשמת זוכתה מהמיוחס לה בערכאת הערעור.

ת"פ (ראשל"צ) 48623-04-19 **מדינת ישראל נ' אהרונוב** (18.7.2019): הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בדחיפת המתלונן, יליד שנת 1935, שהובילה לחבלות בדמות שטף דם ושפשוף במצח. נקבע, כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר. על הנאשם הוטל עונש מאסר לתקופה של 6 חודשי מאסר בפועל, אליו הצטברה תקופת מאסר מותנה שהופעלה, ובסך הכל: 12 חודשי מאסר בפועל, בצירוף ענישה נלווית.

יצוין, כי הנאשם הגיש ערעור על חומרת עונשו שטרם נדון והוכרע.

ת"פ 67585-10-18 (ק"ג) **מדינת ישראל נ' זנפירוב** (29.7.2019): הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בתקיפת סבתו, ילידת 1938, בכך שלאחר שביקשה ממנו להשיב סכום כסף שלווה ממנה, דחפה, דחיפה שגרמה לנפילתה על שיש מטבח ולחבלות בפניה ובידה. נקבע, כי מתחם העונש ההולם נע בין תקופת מאסר קצרה, שבנסיבות המתאימות יכול ותרוצה בעבודות שירות, לבין מאסר בפועל לתקופה של 14 חודשים. על הנאשם הוטל עונש של 3 חודשי מאסר בפועל, בצירוף ענישה נלווית. ערעור שהוגש על ידי הנאשם, נדחה בפסק דין מנומק, תוך שנקבע כי מתחם העונש שנקבע - "מקובל" (עפ"ג (ב"ש) **זנפירוב נ' מדינת ישראל** 21036-09-21 (29.12.2021)).

24. אף באת כח הנאשם הפנתה לשתי החלטות:

רע"פ 4844/15 **גלבוט נ' מדינת ישראל** (16.7.2015): נדחתה בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, שאישר הכרעת הערכאה הדינית לקביעת עונש מאסר בדרך של עבודות שירות בצירוף ענישה נלווית. המערער, נהג מונית, הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בכך שעל רקע דרישת תשלום, דחף את המתלונן, יליד שנת 1919, הפילו וגרם לחבלות על גופו. נקבע בבית משפט השלום, כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות לבין 10 חודשי מאסר בפועל והושת עונש של 3 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

ע"פ 58339-07-15 (ב"ש) **אלזרה נ' מדינת ישראל** (16.12.2015): נדחה ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום, שהרשיע, לאחר שמיעת ראיות, אדם שתקף את אביו, יליד שנת 1946, הסובל מבעיות בריאותיות, חנק אותו ואיים עליו. נקבע מתחם ענישה שנע בין 4 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות לבין 16 חודשי מאסר, בצירוף ענישה נלווית והוטל עונש מאסר לתקופה של ארבעה חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, בצירוף ענישה נלווית.

25. ראו גם רע"פ 2678/20 **רחמים נ' מדינת ישראל** (27.4.2020); רע"פ 8633/21 **לב נ' מדינת ישראל** (29.12.2021), מהם עולה כי נקבעו מתחמי ענישה הנעים בין מאסר בעבודות שירות לבין תקופות מאסר העולות על שנה.

26. מהאמור לעיל ניתן לקבוע, כי מדיניות הענישה בגין עבירת תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, היא

מאסר, שייתכן וירוצה בדרך של עבודות שירות, לתקופות משתנות, חלקן משמעותיות, וזאת בהתאם לסוג החבלה, עוצמת הפגיעה ונתוני העבריין.

27. בשם לב לערכים המוגנים שנפגעו, ומידת הפגיעה בהם, לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה כפי שתוארו לעיל ולמדיניות הענישה הנוהגת, **מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר**, בצירוף ענישה נלווית.

גזירת עונש הנאשם בתוך המתחם

28. בגזירת עונשו של נאשם, רשאי בית המשפט להתחשב בהתקיימות נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. מספר נסיבות כאמור רלבנטיות לעניינו, ומצאתי כי יש ליתן להן משקל.

29. העדר נטילת האחריות (סעיף 40א(4) לחוק): הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו, לא הביע חרטה בנוגע אליהם או הפגין אמפתיה כלפי קרבנו. ההפך הוא הנכון. כפי שציינתי בהכרעת הדין, ניכר עד מאוד זלזול הנאשם בחבלת המתלונן, חבלה שהוא עצמו גרמה (ראו הסבריו הפוגעניים, שנדחו; פסקות 24-25 להכרעת הדין). הנאשם אף לא הציע לפעול לתיקון הנזק שגרם (סעיף 40א(5) לחוק). גם לאחר הכרעת הדין, לא ביקש הנאשם לבחון אפשרות להפנותו לגורם מקצועי לשם טיפול בגורמים שבבסיס התנהלותו.

30. השלכת העונש על הנאשם ועל משפחתו (סעיף 40א(1) ו-(2) לחוק): הנאשם, יליד שנת 1970, אדם לא צעיר, מתגורר עם הוריו הקשישים המסתייעים בו לצורך הסדרת ענייניהם. במרץ 2019, מספר חודשים לפני האירוע, נפצע הנאשם בתאונת דרכים. הטענה כי מצבו לא אפשר לו לבצע את המיוחס לו - נדחתה (פסקה 40 להכרעת הדין), אך עולה ממסמכים שהוגשו לאחר טיעוני הצדדים לעונש, כי נכון ל-27.3.2022 הנאשם: "ממשיך לקבל אנמנזה של כאב בקרסול", כאשר האבחנה היא לשבר בקרסול - שנסגר. אף הממונה על עבודות השירות מצא לנכון לשלב הנאשם בעבודות "בהגבלה" (ללא נשיאת משאות כבדים, הליכה או עבודה ממושכת או עבודה בגובה) תוך ציון העובדה כי הנאשם נוטל קנבוס רפואי, באישור משרד הבריאות, לטיפול במכאוביו.

31. לנאשם רישום פלילי (סעיף 40א(11) לחוק), הכולל חמש הרשעות, האחרונה בהן בינואר 2013, שעניינה סחיטה באיומים וקשירת קשר לפשע, עבירה שבוצעה בסוף שנת 2011. לנאשם הרשעות נוספות, בעבירות הסגת גבול (הרשעה משנת 2008; עבירה שבוצעה בשנת 2006); איומים (הרשעה משנת 2001; עבירה משנת 2000); החזקת סמים לצריכה עצמית (הרשעה משנת 2001, עבירה משנת 2000) ובעבירות איומים ותקיפה סתם (הרשעה משנת 1998; עבירות משנת 1996). מגליון הרישום הפלילי שהוגש אף עולה כי אין לנאשם תיקים פתוחים.

מחד, מדובר בעבר פלילי שהתיישן, ולמעשה, מהרשעתו האחרונה של הנאשם ועד מועד האירוע מושא כתב האישום, יולי 2019, חלפו שש שנים ומחצה. הנאשם לא נשא עד כה בעונשי מאסר בפועל, אף לא בדרך של עבודות שירות, אלא בעונשי מאסר מותנים, התחייבות וקנס בלבד; מאסר מותנה אף הוא פעם אחת. נתונים אלו עומדים לזכותו. מנגד, מדובר בריבוי עבירות ובחמש הרשעות, על פני רצף-זמן משמעותי, חלקן - עבירות חמורות כגון סחיטה באיומים וקשירת קשר לפשע. בעיקר: קיים קשר מהותי הדוק בין תוכן הרישום הפלילי, הכולל כאמור עבירות איומים ותקיפה, לבין התנהלותו באירוע מושא תיקונו.

32. אשר לחלוף הזמן (סעיף 40א(10) לחוק): כתב האישום הוגש בחודש נובמבר 2019, מספר חודשים בלבד לאחר ההתרחשויות מושא התיק, אך דיון ראשון נקבע בחודש יולי 2020. לבקשת ההגנה, נוכח הצורך בהחלפת הייצוג והמתנה להחלמתה של עדת הגנה, נדחו מועדי דיונים שנקבעו. גם אילוצי אחד מעדי התביעה הובילו לדחייה אחת. בנסיבות המתוארות לעיל, העיכוב שחלף אינו רובץ לפתח המאשימה, ואף בקשות הדחייה מטעם הנאשם נעוצות היו בטעמים ממשיים. עדיין, מדובר בחלוף פרק זמן של כשלוש שנים שיש להתחשב בו.

33. משקל מסוים, אם כי לא רב מאוד בנסיבות העניין, בהן קבעתי כי הנאשם התנהל בתוקפנות והתבטא בצורה פוגענית, ניתן לזיכוי מעבירת מאיומים.

34. נתתי דעתי אף לעדות מ.מ, שכנת הנאשם, שצינה כי מסייע לה רבות ועושה כן ברוח טובה. יוער, כי בניגוד לעולה מטיעוני ההגנה בתחילת עמ' 53 לפרוטוקול הדיון, לא העדה הנוספת, אף לא אביו של הנאשם, ציינו כי הוא "עוזר לקשישים".

35. **על משקל הנתונים שפורטו לעיל, יש למקם הנאשם בחלקו האמצעי של מתחם העונש ההולם.**

36. על רקע התנהלותו הבריונית של הנאשם במסגרת האירוע, רישומו הפלילי והתרשמותי הממושכת, הבלתי אמצעית, ממנו במהלך דיוני התיק, כאשר אין באופק צפי לשילובו בטיפול שעשוי לרדת לשורשי התנהלותו נדרש עונש מוחשי, משמעותי ומרתיע, ובפרט כאשר הוא עדיין מתגורר בסמיכות רבה למתלונן ולרעייתו.

37. אין מקום להורות כי הנאשם יאסר מאחורי סורג ובריח; עונש זה אף לא נתבקש, ודאי לא מפורשות, על ידי המאשימה. עם זאת, התקופה לה עתרה ב"כ הנאשם, חודשיים מאסר בעבודות שירות בלבד, אינה עומדת בהלימה לחומרת מעשיו של הנאשם ולמיקומו שלא בתחתית מתחם הענישה.

38. בנוסף לתקופה ממושכת יותר של מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות, יש להשית על הנאשם ענישה נלווית: התחייבות כספית צופה פני עתיד, ופיצוי, שייטיב נזקי המתלונן כתוצאה מהאלימות שהפגין כלפיו וכן מאסר מותנה, שיש מקום להשיתו, במבט צופה פני עתיד אף בקשר לעבירת איומים, נוכח אותה התנהלות שתוארה בהכרעת הדין, פסע מחציית הרף הפלילי.

סוף דבר

39. הנאשם יישא בעונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של שישה חודשים, שירוצה בדרך של עבודות שירות, בהתאם לחוות-דעת הממונה על עבודות השירות. הנאשם יתייצב בשלוחת מרכז (יחידת ברקאי ברמלה) ביום 20.7.2022 עד השעה 08:00. מובהר, כי הפרת הוראות הממונה ואי עמידה בכללים הנוגעים לריצוי עבודות השירות עשויים להביא להפקעת העבודות ולהמרתן בעונש מאסר ממש.

ב. ארבעה חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירת אלימות או ניסיון לעבור עבירה כאמור.

ג. חודשיים מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירת איומים או ניסיון לעבור עבירה זו.

ד. הצהרה על התחייבות בסך 5,000 ₪ להימנע במשך שנתיים מהיום מביצוע עבירות אלימות או איומים.

ה. פיצוי למתלונן בסך 3,000 ₪, אשר ישולם בחמישה תשלומים חודשיים ושווים ורציפים, על סך 600 ₪ כל-אחד, הראשון בהם ביום 15.6.2022. יתרת התשלומים תבוצע בחמישה עשר לכל חודש עוקב, עד סיום. לא ישולם תשלום במועד - תעמוד יתרת החיוב לפירעון.

ניתן לשלם את הפיצוי כעבור שלושה ימים מיום גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות: בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il; מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000; במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד.

40. זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ל' ניסן תשפ"ב, 01 מאי 2022, בנוכחות הצדדים.